

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím:

Thalóczy Lajos temetése

Forrás:

Bp. Pesti Hírlap

Bp.

1916. XII. 5.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Old)

Osztályozás

Tárgy

92

Hely

Thalóczy Lajos

Idő

'1916'

Thalóczy Lajos temetése.

Budapest, dec. 4.

Ma délután temették el Thalóczy Lajos titkos tanácsost Budapesten. Abba a földbe tért pihenni, melyből sarjadt, és a melyből a magyar mult szeretetét, rajongását, tudását és magyar gondolkodását vette ajándékul. Ravatalánál a magyar gyász állott őrt, a tudomány, a közélet és a társaság tették le koporsója lábához az emlékezés virágait. Szomoru, bánatos, sirószemű alkonyatban ment utolsó útjára és sötét lett, mire nyugvóhelyéhez ért. Munkás élete, alkotása, tevékenysége a tragikus vég sötétjébe veszett. Ezt látszott beszélni a szomoru idő, a nedves, ködös decemberi alkony, ezt beszéltek a szónokok. A közönség, a mely kitartóan állt az Akadémia palotája mellett, a herceghalmi halálos katasztrófa áldozatát látta benne és a nagyurat és csak kevesen tudták, hogy a veszteség elsősorban a magyar tudományos életé. A temetésén megnyilvánult a gyásznak minden külsősége, koszorú-kocsik, diszruhás lovasrendőrök lépkedtek a koporsó előtt és a merre a menet elhaladt az esőmosta hosszu nagy uton, a részvét melegsége szállt a koporsó után. A temetésről a következőket jelentjük:

A ravatal.

Ma reggel átvitték a koporsót a boncoló intézetből a Tudományos Akadémia előcsarnokába, a melyet fekete posztóval vontak be. A katófalk körül gyertyasor égett és rendőrök, az akadémia szolgálai, meg a temetkező vállalat emberei állottak dísz-

őrséget. A ravatal körül koszoruerdő. Egyik koszoru a másik után érkezett. Elsőnek Károly király koszoruját tették a koporsó alá és melléje sorakozott a többi.

Koszorut küldtek: a Thalóczy-család, Tisza István gróf és felesége, Apponyi Sándor gróf, Károlyi Árpád, Fejérfataky László dr., Csánki Dezső, a Magyar Tudományos Akadémia, a Magyar Történelmi Társulat, a székesfőváros tanácsa, Perényi Zsigmond báró, a császári és királyi ház, udvari és állami levéltár, a belgrádi hadiparancsnokság, domonyi Domonyi Móric és felesége, a Magyar Királyi Folyam- és Tengerhajós Részvénytársaság, Kállay Béniné és családja, a császári és királyi pénzügyminisztérium, a magyar királyi kormány, az osztrák kormány, a boszniai tartományi kormányzóság, Prileszky Guidó báró, a Fővárosi Nyilvános Könyvtár, Miklós Elemér dr., Rhemen báró, K. M. Keleti Kulturközpont, Turáni Társaság, a konzuli akadémia, a császári és királyi közös pénzügyminisztérium bosnyák-hercegovinai osztálya, Láng Lajos báró és felesége, özvegy pávai Vajna Gáborné és Gabriella, Bécs magyar társasága, a Szabadalmazott bosnyák-hercegovinai agrár- és kereskedelmi bank igazgatósága, a legfelsőbb hadvezetőség és még sokan mások.

A császári és királyi házi, udvari és állami levéltár hatalmas koszoruját Bécsből a levéltár magyar aligazgatója, nádudvari Győru Árpád osztálytanácsos hozta el és tette a ravatalra.

A temetés.

A temetés szertartását félnegy órára tűzték ki, de már három órakor gyülekeztek a halott jóbarátai ismerősei. A rendőrség kordont vont az épület köré és visszatartotta a közönséget, mely a szomoru őszi eső ellenére kitartóan várakozott és nézte, hogy

kik érkeznek a gyorsjárású autókön, fogalokön. Egymás után jöttek a köz- és társasélet ismert alakjai, elöttek a tudományos világ képviselői, a jóbarátok, ismerősök, a kiket a tragikus vég megrendített.

Eljött a kormány. Ott láttuk Tisza István grófit, Balogh Jenő, Sándor János, Hazai Samu, Harókányi János báró, Ghillány Imre és Jankovich Béla minisztereket, Klebelsberg Kunó gróf, Perényi Zsigmond báró, Némethy Károly és Hossay államtitkárokat. Ott volt a közös hadügyminisztérium képviselőjében Bogát István altábornagy, városparancsnok, Ráday Gedeon gróf főispán, Skerlec Iván báró horvát bán, Wlassics Gyula báró és Láng Lajos báró, Wekerle Sándor és Nagy Ferenc titkos tanácsosok, Várady L. Árpád kalocsai érsek, Kirchner Herman altábornagy, Thuróczy Vilmos, Tolnay Kornél, a Máv. elnökigazgatója, Hollán Sándor miniszteri tanácsos, a Budapesten állomásozó

ezredek küldöttsége, *Barta* Lajos tábornok, a *Ludovika* Akadémia parancsnoka, a belgrádi kormányzó-ság küldöttelei, a Tudományos Akadémia küldöttsége élén *Berczicz* Albert elnökkel, *Héderváry* Károly gróf, a képviselőház küldöttsége *Szász* Károly alelnök vezetésével, *Rákosi* Jenő, *Beöthy* Zsolt, *Szil* Kálmán, *Márkus* Miksa, *Sigray* Pál; *Drasche-Lázár* Alfréd, *Radtsich* Jenő miniszteri tanácsos, *Fejérfaltay* László, a Nemzeti Múzeum igazgatója, *Kern* Aurél, az Operaház igazgatója, *Bárczy* István polgármester, *Bódy* Tivadar alpolgármester, *Miklós* Elemér tanácsjegyző a főváros képviseletében, *Imrédy* Béla egyetemi professzor és sokan mások az elhunyt jóbarátai, ismerősei és tisztelői közül.

A rezponzónáziumokat az Operaház énekkara mondta. A ceremóniát *Kovács* Kálmán dr. lipótvárosi plébános végezte nagy asszisztenciával. Mikor az egyházi bucsuzatónak vége lett, *Csánki* Dezső lépett a koporsóhoz és az Akadémia, a Történelmi Társulat és a Magyar Heraldikai és Genealógiai Társaság nevében bucsuzott *Thallóczy* Lajostól. Bucsuztatóját lapunk mai tárcarovatában közöljük. *Szalay* László, a közös pénzügyminisztérium osztályfőnöke beszélt ezután. Minisztériuma nevében mondott Istenhozzádot *Thallóczynak*, az államférfiúnak, az alkotó kezű nagytisztviselőnek.

Beszédében megrajzolta az elhunyt markáns és értékkel teli egyéniségét, majd így fejezte be:

Mi, pályatársaid — úgy azok, kik az egész 30 évet veled együtt futották be, mint a kik csak később kerültek közeledbe — mindig büszkeséggel, csakran egyenesen bámulattal tekintettünk rád; irigység nélkül, kiválóságod teljes elismerésével örültünk sikereidnek.

Mi magyar pályatársaid különös hálával gondolunk arra, hogy házában igazi magyar otthont találtunk, hol fáradságunkat elfelejthettük és újabb tevékenységre nyertünk erőt. De még ezzel is a közérdeket szolgáltad, mert éppen ez buzdított jóra való derék fiatal magyarokat arra, hogy Bécsbe törekedjenek és a közös hivatalokban foglaljanak helyet. Mindnyájunk tisztelete és szeretete vett körül és tesz szívünkben feledhetetlenné. Meghatottan hajtom meg a közös pénzügyminisztérium zászlaját és nem bucsuzom téled örökre, mert szent hitünk szerint: Föltámadunk, találkozzunk!

Még egyszer felhangzott a bucsuzóbeszéd. *Bárczy* István polgármester beszélt a jóbarátok nevében, a kiket annyiszor jó kedvre derített és ötlebőségével vidámságra hangolta körét.

— Nehéz bucsuzni attól, — mondotta a polgármester, — a ki annyiunk szívéhez volt növe s a ki nek távozásával társadalmi életünk, lelkiéletünk egy olyan kedves, értékes emberrel, olyan ritka jóbaráttal lett szegényebb, a milyen ő volt. Nem tudok

ünnepies halotti beszédet mondani, mert athatja lelkemet az ő szelleme, a mely nem szerette a cikornyás külsőségeket, nem szerette a dicsérgetést. Mégis nem engedhetem őt el körülölkől, hogy ne mondjak hálát neki a magyar székesfőváros nevében, a melynek, a mint most kitudódott, szülőtte sem volt s mégis, a kinél jobban, igazabban, lelkesebben, rajongóbban nem szerette senki Budapestet. Alig várta már az időt, a mikor tartalmas tapasztalatokban és sikerekben gazdag hivatali pályafutását befejezve, végleg megtelepedjék itt a fővárosban, hogy itt nyugalmas, kedves, meghitt baráti környezetben dolgozza föl és értékesítse eddigi sok tapasztalásának, tanulmányának gazdag eredményét. Értékes könyvtárát följánlotta már régebben a fővárosnak s végrendeletében is úgy rendelkezett, hogy könyvtára nekünk jusson. De mindez csak külső megnyilvánulása annak a páratlan szeretetnek, a mellyel Budapest iránt viseltetett. Évekkel ezelőtt fölmerült az eszméje annak, hogy a Budapest fejlődéséért lelkesedőket összegyűjtjük „Budapest Barátai“ címen szervezendő egyesületbe. A tényleges megalakulást főleg azért halasztottam, mert meg akartam várni *Thallóczy* Lajos hazatérését, mert őt, mint Budapest legjobb barátját tartottam legalkalmasabbnak arra, hogy az új nemescélú egyesület vezetését kézbe vegye. Halála napján is beszélgettem vele kedves tervemről s ő lelkesedett érte s pár óra mulva ez a lelkes szív már nem dobogott. *Thallóczy* Lajos elaludt és föl nem ébredt többé. Ábrándja volt, hogy Budapesten fog megtelepedni s most hazai földön lelté halálát. Bevonult vágyai Mekkájába, hogy immár örökre itt maradjon közöttünk, Budapest fog gondoskodni róla, hogy siremléke legyen, de igazi emléke az lesz, ha az ő szellemében, az ő irányában dolgozunk ez országért tovább.

Meghatva üdvözölte *Bárczy* a halottat, a közönség megilletődve hallgatta beszédét.

A menet.

A mikor vége volt a bucsuzásnak, a szolgák a hallosas gyászkoocsira tették a koporsót és nyomban megindult a menet. Ekkor már öt óra volt s a téli alkonyodás nedvesen nyúlt el a városban. A szomorú menet élén díszruhás rendőrszakasz lovagolt, a koporsó két oldalán rendőrök haladtak.

A koporsót kocsisor követte és a *Zrinyi-utcán*, *Váci-köruton*, *Károly-köruton* és *Rákóczi-uton* keresztül mentek a *Kerepesi-uti* temetőbe. Az eső sűrűn szitált és elmosta azt a tömeget, mely elindult a halottaskocsi után s csak a halott rokonai, barátai kísérték ki az utolsó állomásra: a frissen ásott sírhoz, melyet a főváros adományozott a nagynevű halottnak.

A temetőben.

Koromsötét volt már, a mikor a gyászmenet a temetőbe ért. A belügyminiszter autóján érkezett meg *Némethy* államtitkár kíséretében. *Bárczy* István dr. polgármester, hogy az elhunyt kormányzó iránt való kegyeletének jeléül néhány rögöt dobjon a sírgödörbe. Negyedhatkor érkeztek meg kocsikon a hozzátartozók és felhat volt, a mikor a halottas kocsi befordult a temető kapuján. Ekkorra a menet már meglehetősen megfogytakozott, mert az amúgy is szűnet nélkül szemerklélő eső, most már bő sugarakban hullt alá. Miután a koporsót leemelték a gyászkoocsiról, *Mosoni* Lipót dr., a konstantinápolyi török-magyar levéltár vezetője, — a ki azelőtt teológiai tanár volt — újból beszéltette, majd rövid imát mondott. Ezután lebecsátották a koporsót a sírba.